

בתי המשפט

ת"פ 12-06-54223

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

מדינת ישראל

בעניין:

המאשימה

נגד

יניב זגורי (עציר) ת.ז. 025035536

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - ענבל אביב

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - מיכה גבאי

פרוטוקול

הכרעת דין

- 1.
- האשמה המיוחסת לנאשם הינה כי בתאריך 3/11/2010, בסמוך לשעה 14:30,
- בבית המעצר בבית משפט השלום בבאר שבע, איים על הסוהרות מרסל עמוס
- (להלן: "המתלוננת"), בפגיעה שלא כדין בגופה, בבעלה או בילדיה, בכך
- שאמר לה: "...תגידי איך מבוועים?... תמסרי ד"ש לבעלך, יהיה בסדר,
- הכל יהיה בסדר",
- זאת בכוונה להפחידה או להקניטה, ועל רקע העובדה שבעלה היה עד
- במשפטו של הנאשם ולדברי הנאשם מנע ממנו לצאת לחופשות - עובדה

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בבירה רובין לביא

- 1 שאין לה אחיזה במציאות – עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-
2 1977.
- 3
- 4 2. בתאריך 25.8.13 דחיתי טענתו של הסניגור כי אין הנאשם צריך לחשיב
5 לאשמה. באותה החלטה סקרתי את פרשת ראיות התביעה ואת גרסת
6 הנאשם, כפי שזו באה לידי ביטוי בהודעתו במשטרה וציינתי כי מהבחינה
7 המשפטית אין צורך לבחון יסוד האיום הפיזי על פי קנה מידה סובייקטיבי
8 של המאויים, אלא על פי הערכתו של האדם הסביר, כפי שזו באה לידי
9 ביטוי בהתאם למכלול נסיבות המקרה הספציפי. הוספתי וציינתי, כי על-פי
10 העדויות, כך הנאשם לכאורה, ללא כחל וסרק, את טרזנייתו על כך שבעלה
11 של המתלוננת מונע ממנו חופשות, למידע אישי שהיה לו לגבי מקום מגוריהם
12 ובתי הספר בהם לומדים ילדיהם, ולא שכח להוסיף דרישת שלום לבעלה עם
13 האמירה "יהיה בסדר". ציינתי, כי למרות ניסיון הנאשם להציג השיחה
14 כשיחת חולין בין ידידים, לא כך התרשמה המתלוננת, שהתקשרה מיד
15 לאחר השיחה, לבעלה, כשהיא לחוצה, ולהתרשמות סיוון בין יוסף (עדת
16 תביעה 4), אף נסערת.
- 17 ציינתי כי אף שהמתלוננת התרעמה על כך שאולצה כעבור זמן רב להעיד,
18 חשה כי הסיפור "נופח" על ידי שב"ס והמשטרה, ועמדה על כך שאיננה
19 חוששת מהנאשם, היא ציינה מפורשות כי הייתה בהלם מהמידע האישי
20 שהיה לו עליה, ובשאלה מחיכן קיבל המידע. ציינתי, כי לא בכדי התקשרה
21 מיד לבעלה ולאחר מכן דיווחה לקצין המודיעין. הוספתי וציינתי כי בנסיבות
22 בהם מעורבים ילדיהם הקטנים ומקום מגוריהם, ברור מדוע המתלוננת
23 ובעלה היו מעדיפים לסיים העניין בדיווח, תוך הבאת הדברים בפני מי
24 שאמור לדעת, ולהימנע מלהעיד נגד הנאשם, וודאי לא כעבור שנים כה
25 ארוכות, במהלכם לא אירע דבר.

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

- 1 כמו כן ציינתי, כי תוכן השיחה, על פי עדויות המתלוננת ועדת הראיה, כלל
2 מידע אישי שנמצא בידיעתו של הנאשם בעת שהלה היה בסטאטוס של עצור
3 הנתון למשמורתה ולפיקוחה של המתלוננת ואשר מסיבה מודיעינית לא היה,
4 ככל הנראה, זכאי לחופשות, ועל פי עדות המתלוננת סבר כי בעלה הוא
5 האחראי לכך. טענתו כאילו מדובר במידע ששמע בשיחה בין סוהרים
6 הוכחשה על ידי המתלוננת שהעידה כי אינם משוחחים על דברים אישיים
7 בנוכחות אסירים. ציינתי כי מעדות המתלוננת עולה לכאורה שהנאשם לא
8 הביא המידע לאוזניה בשיחה אקראית, אלא בקונטקסט ספציפי של טענה
9 בדבר מניעת חופשותיו על ידי בעלה.
10 על פי עדותה, הוא זה שקרא לה לגשת אליו לתאו והוא זה שהוביל את נושא
11 השיחה, שלא הייתה שיחת חולין אודות רצונו למצוא מקום למגורי
12 משפחתו, כפי שטען בהודעה, אלא שאלות שהתגלו על ידו באופן מפתיע, תוך
13 גילוי בקיאות בחייה הפרטיים. היא העידה שאין קשרי ידידות ביניהם,
14 המצדיקים החלפת דעות שכזו, אלא הכרות הנובעת מקשרי מרות: שניים
15 המצויים משני צידי המתנס.
16
17 בנסיבות אלה, מצאתי כי לכאורה מדובר במילים שתוכנם והקשרם
18 מאיימים, אם לא באופן גלוי, הרי באופן סמוי.
19
20 כמו כן ציינתי כי מתמלא גם היסוד השני של העבירה, כלומר אמירה
21 שמטרתה להפחיד, להקניט או לזעזע שכן לכאורה מדובר במילות איום
22 שהושמעו על ידי הנאשם למתלוננת במכוון, על מנת לזעזעה, וכדי שידווחו על
23 ידה לבעלה, אולי מתוך תקווה שהלה יחזור בו מהתנגדותו ויאפשר יציאתו
24 לחופשות. כפי שהלה אפשר לו לקבל ביקורים ואוכל בעת שנחקר על ידו,
25 מידע נוסף שהנאשם דאג לספק ולכן, ציינתי כי לכאורה נתמלאו יסודות
26 עבירת האיום וכיעל הנאשם להשיב לאשמה המיוחסת לו.

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16
 - 17
 - 18
 - 19
 - 20
 - 21
 - 22
 - 23
 - 24
 - 25
 - 26
- למרות שעדויות התביעה נסרקו בהחלטה האמורה, אשוב ואתייחס לעדויות
העיקריות בתמצית גם בהכרעה זו על מנת להקל על הקורא:
- א. עדותה של מרסל עמוס (ע"ת 1):
- ב- 3.11.10, שימשה בתפקיד מפקדת בית המעצרים בבימ"ש שלום – מחוזי
בב"ש והנאשם חובא עצור לביהמ"ש לדיון והוכנס לתא באגף.
- בעת שהלכה מהמשרד לכיוון המטבחון כדי למלא מים בקומקום, הנאשם,
שהיה בתא מס' 1, הקרוב למטבחון, קרא לה. היא ניגשה אליו והוא שאל
לשלומה, שיחת חולין, שכן מכיר אותה מדיונים קודמים, אך מעולם לא
דיברו על משהו אישי שקשור אליה, למקום מגוריה, לבעלה או לילדיה אלא
רק לעבודה.
- הוא אמר לה שהוא לא יוצא לחופשות כי טרפדו לו אותן לכן שאלה אותו
באיזה קטגוריה הוא והשיב שב-1, שדורשת אישור המשטרה. אמרה
שם כן משטרת ישראל מונעת היציאות ולא שב"ס. ואז הוא אמר לה:
"מה יש לרפי, מה הוא עושה לי?". רפי הינו בעלה, חוקר בימ"ר נגב,
שטיפל בחקירה נגדו, והנאשם סבר שמוע ממנו חופשות. האווירה נעשתה
עכורה והיא ניסתה להסביר לו שטועה. אח"כ השיחה התחלפה למשהו
אחר, ובאווירה נעימה ולא מאיימת שאל "איך זה לגור במבועים?". מדובר
ביישוב בו גרה אך מעולם לא דיברה איתו על מקום מגוריה, ולא ממנה
קיבל מידע באשר למקום מגוריה.
- שאלה למה שואל אותה, ולמה מתכוון, והוא השיב שרוצה לגור שם, ושאל
אם יקבלו אותו, כל מיני שאלות כאלה: איך הקטע של הילדים, ובתי
הספר. שאל שאל איך זה כשהילדים הגדולים שלה לומדים מחוץ ליישוב,
והקטנים בתוך היישוב ושאל על "מרתבים" שזה בית הספר האזורי
המיועד לתיכונים סטים. הרגישה שיש לו יותר מדי מידע אישי עליה שלא

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בבירה רובין לביא

- 1 היא חשפה ולא נמצא אדם שלטעמה חשף אותו ושה יותר מדי. אח"כ אמר
2 לה: "ד"ש לרפי, יהיה בסדר" או "הכל בסדר".
3 בשלב זה הגיעה הרשמת, סיוון בן יוסף, ושמעה חלק מהשיחה הן חזרו
4 למשרד ובדרך אמרה לסיוון שהיא בשוק, מהדברים שיש לו בראש, ולא
5 יודעת איך זה הגיע אליו.
6 היא החליטה לשתף את בעלה. בעלה אמר "עזבי אל תתייחסי". יש אצלם
7 בעבודה חובת דיווח, של כל מה שחריג לכן דיווחה על תוכן השיחה,
8 לקמני"ת. משם זה התגלגל למקומות שלא רצתה להיות שם. לא היתה
9 מעוניינת להגיש תלונה. לקחו את זה למקום של איום, לא רואה בזה איום.
10 היא דיווחה על זה, כי זה יצא מפרופורציית שגרת החיים שלה. אמנם
11 היתה בשוק, אך בין זה לבין תלונה במשטרה. כתוצאה הכריזו עליה
12 "מאוימת". שנה וחצי עברה סיוט וסבלה מאוד, הילדים שלה היו אצל
13 פסיכולוגית. לדעתה מהומה על לא מאומה ולא היתה צריכה את זה.
14 התחננה להישאר במקום עבודתה, אף פעם לא פחדה מזגור, לא הוא ולא
15 מהרבה אנשים. התעקשה לא לזוז ועוד לפני שהוסר האיום, חזרה לבאר
16 שבע על פי בקשתה וחתימתה שלא פוחדת. היא לא מתקפלת, ולא היתה לה
17 כוונה להגיש תלונה במשטרה אך יש חובת דיווח. עדיין אומרת שלא רוצה
18 להתלונן. התלונה שלה נגד שב"ס המעסיק שלה.
19 אסירים מעולם לא דיברו איתה על הילדים ומקום הלימודים שלהם.
20 אישרה שחשה רע מספיק כדי לדווח ודיווחה כי זה חריג אך לדעתה, ניפחו
21 את זה מעל ומעבר.
22 לפי נהלי שב"ס העבירה הלאה שיבדקו מאיפה לו המידע האישי.
23 מסכימה
24 שצריך לדווח, אבל לא חושבת שצריכה להיות מוגבלת בעשיה ובחיים שלה,
25 היתה מרוצה אם היה דיווח ללא תגובה, ואז לא היתה כועסת כל כך.
26 סבורה שעשו יותר ממה שצריך.

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1
2 היא אישרה שברגע שאמר את הדברים, הרגישה בשוק, מזועזעת, לא
3 הבינה מאיפה הגיעו לו המידע עליה, לא יתכן שקיבל מידע מסוהר, הם לא
4 מדברים באגף, לא מדברים בתאים, בטח לא ליד אסירים. היתה בשוק.
5 הרגישה הלם מוחלט על מה שהוא יודע, אך לא חשה מאוימת. דבריה לא
6 נאמרים מפחד ולא בגלל שהוא פה, אלא משום שהיה ביניהם כבוד של
7 עבודה, והוא יודע להעריך זאת לטוב ולרע. לא מעוניינת בחליק המשפטי
8 הזה.

9
10 5. עדותו של עופר מסינג (ע"ת 2):
11 רע"ח דדום. גבה הודעת הנאשם בעת ששימש קצין אח"מ נגב, והיה
12 אחראי על תחום החקירות במתחם נגב. היום אחראי על החקירות במחוז,
13 כפוף לקצין אגף חקירות מחוזי. עלה מן החומר שהנאשם איים הן על קצינה
14 בשב"ס והן באופן עקיף על חוקר במשטרת ישראל, שהוא כפוף לו מקצועית.
15 אירוע חמור דיו המצריך העברת מסר.
16 גבה עדויות מקצינת השב"ס, מהנאשם ומרמי עמוס, החוקר שהוא הבעל של
17 קצינת השב"ס. לא היה צורך להעביר החקירה למחוז אחר הן משום
18 שמרסל לא שוטרת, אלא קצינת שב"ס והן משום שעל פי הנוהל המשטרתי
19 רק אם שוטר מתלונן כאזרח, בעניין שלא נוגע לתפקיד, לא אותה תחנה
20 תחקור, אך כאשר זה נוגע לתפקיד, אין מניעה שתחקור.

21
22 נכון שהנאשם העלה טענה, כאילו דיבר על המושב כי הוא באמת מעוניין
23 לגור במושב והרבה זמן מחפש בית במושבים בסביבה, אך לא בדק אותה
24 שכן סבור שאינה רלבנטית משום שהוא החל את השיחה שלו עם מרסל
25 בטענה שבעלה, החוקר רפי עמוס, מונע ממנו לצאת לחופשות, ובהמשך
26 דיבר איתה לא רק על אפשרות למעבר למבועים, אלא ציין במפורש גם את

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 ילדיה הבוגרים שלומדים ב"מרחבים" וילדיה הקטנים שלומדים בישוב.
2 כמו כן בחקירה של הנאשם, כלל לא ידע לציין את שם הישוב ובהמשך
3 אמר שלא זוכר מה אמרה לו, "משהו ליד רהט, השם בורח לו". רק אחרי
4 שהוא הזהכיר לו את שם היישוב, הוא נזכר. כן, אפילו אם זה נכון שרצה
5 לעבור למושב, סבור שזה לא רלבנטי, בגלל הקשר הדברים: כאשר פונים
6 בטענה כנגד איש משטרה שהוא זה שמונע ממנו את החופשות, ומוסיף
7 התייחסות לילדים שלו הקטנים כולל ציון מקום המגורים שלהם וציון
8 מקום הלימודים שלהם, כל מערך הדברים הופך להיות איום.
9 כתב האישום הוגש יום לאחר שנחקר, באיום על שוטר יש נוהל שצריך
10 לפעול במהירות מקסימאלית אולם התיק כפי הנראה שכב על מדף שנתיים
11 וחצי עד שקיבל בבימ"ש מספר. סגן הנשיא השופט אבו טהה הודיע
12 למשטרה שאלפי תיקים שוכבים על מדפים בבית משפט השלום בבאר
13 שבע.

14 גרסת הנאשם באסמכתה לשחרור מאותו מועד, 1.12.10, שעה 12:00
15 שעושים צחוק מעצמם וזה יוכח בבית משפט.
16
17

18 עדותו של עמוס רפאל (ע"ת 3): 6

19 באותו מועד היה ראש צוות במחלק תשאול ימ"ר נגב ובמסגרת העבודה
20 חקר גם את הנאשם.

21 ב- 3.11.10 קיבל טלפון מאשתו, מרסל, שאמרה לו שפגשה את ניבי במעברים
22 בבית משפט בבאר שבע, ואמר לה שהם גרים במבועים, הילדים לומדים
23 במבועים והגדולים בחוץ. הוא היה באחד התאים, קרא לה, ואמר לה שהוא
24 רוצה לבוא לגור ב"רזית", משהו בסגנון הזה, ואז אמר לה שהיא גרה
25 במבועים, ושאל אותה אם הילדים לומדים במבועים, הגדולים מחוץ

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 למבועים וגם אמר שהוא מונע ממנו לצאת לחופשות ולקבל כל מיני הטבות,
2 והיא ענתה שהוא לא קשור לתשואל, ואז הוא אמר שתמסור לו ד"ש.
3 לפני אותה שיחה, חקר אותו בזמן שדיבר איתה, היה במודיעין, ביחידה
4 להלבנת הון. כשדיברה איתו היא היתה קצת לחוצה, ואמר לה שלא
5 תתייחס אליו, שתרשום דיווח ותעבירו לקצינת מודיעין. במקביל הוא הודיע
6 לקצין המודיעין של הימ"ר. הנוהל שאמור לדווח על כל שיחה שלא קשורה
7 לענייני עבודה כי יכול להיות שיש איומים במובלע, ומישהו במודיעין חייב
8 לדעת.
9 קורא לזה איום מובלע, שכן הוא לא אמר באופן ישיר אעשה לך כך וכך, אלא
10 רומז שהוא יודע איפה גר, יודע איפה הילדים לומדים, ומה אמור להסיק
11 מזה?
12 אין לו מושג איך הנאשם יכול לדעת איפה הילדים שלו גרים. באותו זמן
13 העיד נגד אחיו, חגי זגורי.
14 אין ביניהם יחסי חברות. אשתו לא אמרה שחשה מאוימת אך הרגיש
15 בדיבור שלה, ואמר לה שלא תתייחס אליו ובמקרה הכי גרוע שתרשום דוח
16 לקצין מודיעין לא אמר לה להגיש תלונה וגם בעצמו לא הגיש תלונה.
17 בזמן שחקר הנאשם אפשר לו לדבר עם אשתו, ועם שתי הבנות שלו.
18 בשיחה עם אשתו הבין ממנה שהיא לחוצה. אחר כך אמרה שסיפרה
19 לסוהרת שהיתה לידה, אחרי שחזרה למשרד. אם זה היה תלוי בו, לא היה
20 מתלונן ולא היה מגיע להעיד. רשם דוח כמו שהיה מחוייב לעשות.
21 חוקר 18 שנה, אם חשוד מעלה טענת הגנה הוא בדק. אם אדם איים עליו
22 בפנים או אמר לו מילה, מה זה חשוב אם כדק או לא בדק. על כך שאשתו
23 אומרת שיותר מפעם אחת מסר לו ד"ש השיב, חד משמעית לא, למרות
24 שהיא אומרת ככה, הוא אומר אחרת.
25 הוא אישית לא הרגיש איום.
26

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

7. עדותה של סיוון בן יוסף (ע"ת 4):
 היא רשמת מטעם מחלקת האסיר בבית משפט בבאר שבע. ביום האירוע
 עסקה בקליטת עצורים לתאי המעצר. ראתה שמרסל מדברת עם העצור
 ניב, שישב בתא האחרון. עמדה לידם ושמעה שהוא שואל אותה במידה
 ויגיע למושב מבוטלים האם יקבלו אותו שם, והיא שאלה למה, הוא אמר
 שהוא רוצה יתרונות לגור בשוב מבחינת חינוך וחוגים, משהו כזה. בסיום
 השיחה אמר לה תמסרי ד"ש לרפי והכל יהיה בסדר. מרסל היתה נסערת,
 אמרה שתתקשר לבעלה רפי ותספר לו על השיחה. התקשרה אליו וסיפרה
 את תוכן השיחה והוה ואחר כך אמרה שהיא צריכה לדווח לקמ"ן היחידה
 והלכה הביתה. היתה נראית קצת לחוצה.
 שמעה חלק מהשיחה, וטון הדיבור של מרסל וניב היה רגיל, ידידותי, לא
 מאיים, שיחת חולין בין שני אנשים. בשום שלב היא לא אמרה שהיא
 מרגישה מאויימת. הגיעה בסוף השיחה, עמדה שם פחות מדקה.

8. גירסת הנאשם:
 א. הודעתו של הנאשם במשטרה (ת/1):
 הוא המום, מופתע, היא משכה את זה לכיוונים שליליים. הוא ואשתו
 מנהלים מו"מ לעבור לאחד הישובים ומבקש ליתן שמות של מושבים.
 בסה"כ שאל אותה איך מתמודדים הילדים עם השקט של הישוב ואיזה
 פעילות יש שם, איזה סוגים של חברה, של חוגים, ומה הרמות של בתי
 הספר, ולא מעבר לזה. חבל לו שמושכים את זה לכיוונים שלילים שזו לא
 הכוונה. ביקש לצאת לחופשות מבית הסוהר, ב- 21.12.10 יש לו עתירה
 בנושא זה, לפני שתידון העתירה לא אפשרו לו לצאת לחופשות, בגלל
 שמודיעין ארצי של שב"ס. לרפי עמוס אין שום קשר לעובדה שלא יוצא
 לחופשות. לא אמר למרסל שרפי עמוס בעלה מונע ממנו את החופשות. הוא
 בסה"כ בורג.

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

למיטב זכרונו, היא זו ששאלה אותו מה קורה עם החופשות שלו, והוא ענה
שמשטרת ישראל מתנגדת.
הקשר שלו לרפי עמוס הוא חוקר-נחקר, יתרה מזאת, רפי היה קצת יותר
נחמד והביא לו את האיש והילדים לתחנה ואשתו הביאה לו אוכל מהבית.
הקשר שלו למרסל עמוס, שמרסל נמצאת בליווי של בית משפט, אישה טובה
שתמיד מכבדת, בסדר גמור.
לפני שנשפטו היתה להם שיחה, היא והלוחמים בהמתנות, הם דיברו על
הישוב, על הפריפריה, אז בגלל זה שאל אותה איך כל האווירה בישוב, כי
גם הוא והמשפחה מתכננים לעשות מעבר כזה. לא זוכר אם אמרה לו
הישוב, משהו ליד רהט, השם בורח לו.
נכון ששאל את מרסל אם יקבלו אותו לגור במבועים, כי נתקל בכמה
ישובים שדורשים בן ממשיך. הוא ידע שמרסל ועמוס מתגוררים במבועים,
כי היתה ישיבה בין הלוחמים ושמע שמדברים על הישוב מבועים. שאל את
מרסל שאלות לגבי הילדים שלה ושל רפי, שאל איך רמות בית הספר, שאל
איזה סוג של חוגים ופעילויות עושים לילדים ואיך הילדים מתמודדים עם
השקט של הישוב. שאל שאלות שכל אבא נורמטיבי שרוצה לעשות שינוי
לילדים שלו חייב לשאול מה יותר מוטאים לילדים מאשר להורים. לא זוכר
אם שאל את מרסל, האם הילדים הגדולים עדיין לומדים בבית ספר
"מרחבים". יש לו שתי בנות תאומות קטנות בנות 10 וילדה נוספת בת
12, שאל אותה אם יש בית ספר תיכון ומקיף או שהילדים הולכים ללמוד
בחצרים, או באשל הנשיא או במרחבים. בקיא בכל מה שקורה בפריפריה,
כי הוא ומשפחתו חושבים לעבור.
לא זוכר אם שאל את מרסל אם הילדים הקטנים עדיין לומדים בבית ספר
בישוב מבועים. מנימוס ומהערכה לרפי, על שהביא לו את האיש והילדים,
תמיד מסר ד"ש. לא היתה למיטב זכרונו פעם אחת שלא מסר דרישת
שלום.

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 מכחיש שאיים וטוען שהיתה להם שיחה מעמיקה לגבי הרבה נושאים
2 שקשורים לישוב ולחיים ביישוב ואז עלה הנושא מה קורה עם החופשות
3 שלו.
4
5
6 א. בעדותו בביהמ"ש:
7 בן 40 פלוס, אב ל- 3 בנות, הבת הגדולה בת 15 ותאומות בנות 14. גר בבאר
8 שבע. פגש את המתלוננת מרסל בהמתנות, בבית משפט בבאר שבע. שאל
9 אותה לגבי הישוב מבועים, אם יכולים לקבל אותו ביישוב מבועים, אם יש
10 שם בן ממשיך, אמרה לו שלא, שאפשר להתקבל גם בלי בן ממשיך שאל את
11 מרסל על מקום המגורים שלה, שכן בעת שניהל תיק אחר, מרסל היתה
12 מפקדת אגף ושמע כמה שיחות שלה ושל הלוחמים ביחידת נחשון על מקום
13 המגורים שלה. היא אמרה לו שאין בעיה של בן ממשיך, ושיכול להתקבל
14 למושב. שאל אותה, אם יש להם בתי ספר בתוך הישוב, היא אמרה שאין
15 בתי ספר ביישוב. שאל איפה הילדים לומדים? באשל הנשיא? או במרחבים?
16 היא ענתה כן. כל השיחה היתה ליד לוחמת שהיתה נוכחת בשיחה,
17 שהעידה וחזקה את מה שאומר. זה כל התוכן של השיחה לגבי המושב.
18 לאחר מכן מרסל שאלה אותו: "גיבי, מה קורה עם החופשות שלך, שברת
19 רבע?" היא העלתה את הנושא כי היתה מפקדת אגף באגף שבו הוא נמצא,
20 לפני שעברה לתפקיד של ההמתנות, שנה וחצי – שנתיים לפני כן. זה היה
21 מתוך נחמדות. היא ידעה ששבר רבע כי נשפט בתיק שבו מרסל 4 פעמים
22 בשבוע היתה מלווה אותו לדיונים ולכן היא גילתה עניין בחופשות שלו
23 מרצונה. השיב לה שיש התנגדות של משטרת ישראל ומטפל בזה בנושא
24 של העתירות. לא הזכיר בכלל את בעלה.

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

- 1 כשנחקר על ידי החוקר עופר מסיניג, התייחס ל- 6 – 7 ישובים בפריפריה
 2 שאיתם מנהל משא ומתן לרכישת משק, אך הוא התעלם מזה, ולא הלך
 3 לבדוק.
 4 הפניה שלו למרסל היתה תמימה לחלוטין. כל הזמן מוסר ד"ש לבעלת. אין
 5 לו מושג מי מנע ממנו את החופשות. באותו יום כששוחח עם מרסל היתה
 6 אווירה מאוד טובה, אווירה חברית. היו לו רגעי משבר בהמתנות, ומרסל
 7 נתנה לו לחייג לילדים שלו מהמתנות, מה שלא עשתה עם אף אסיר. זה לא
 8 ברור מאליו. מתוך כבוד, יתרה מזאת, בעלה הביא לו את הילדים וגם נתן
 9 לו לאכול במהלך החקירה.
 10 ידע איפה מתגוררת מרסל כי שמע שיחות של הלוחמים, כמו כן, לפני 8 – 9
 11 שנים, היתה כתבה על מרסל ובעלה, שהם רצו להיכנס למועדון הפורום
 12 בבאר שבע, ולא רצו להכניס אותם, עשו להם סלקציה. לא ידעו שהם
 13 שוטרים. נכתב שמרסל ובעלה תובעים את הפורום על עוגמת נפש שעשו לשני
 14 שוטרים במדינת ישראל.
 15 לא עבר למשק. גם כשנמצא בתוך בית הסוהר, מנהל משא ומתן לגבי ישובים
 16 מסוימים. עד היום מנהל מו"מ. עם האחים ששונאן ניהל מ"מ לפני 5 – 6
 17 שנים לגבי משק של החורים שלהם, אבל נעצר אז והכל השתבש.
 18 נעצר בשנת 2008. זה היה לפני 5 שנים ו- 8 חודשים. ב- 2007 ניהל משא
 19 ומתן, כרגע לא מנהל משא ומתן, הקפיא את זה, עד שיתחרר.
 20 לא היה במבועים, לא בירר על משק במבועים. אין לו שום דבר נגדה,
 21 ההיפך הוא הנכון. היא דאגה לו, היא מילאה אחר הבקשות שלו, היא היתה
 22 10.
 23 לא נכון שקרא לה, והתחיל לדבר על החופשות שלו, שלא מוציאים אותו
 24 לחופשות, ושאל למה רפי עושה לו את זה, מונע ממנו חופשות. זה לא נכון
 25 חוץ מדרישת שלום שמוסר, לא מעבר לזה.

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 שאל את מרסל אם בישוב הזה יש בית ספר. שניהל משא ומתן בפריפריה,
2 אין בישובים בית ספר, כולם לומדים או באשל הנשיא ומרחבים. שאל אם
3 יש בית ספר בישוב, אמרה לו לא. שאל אם לומדים באשל הנשיא ומרחבים,
4 ואמרה שכן, ולא מעבר לזה. לא אומר ששיקרה, לא משתמש במילים
5 אלה, אומר את האמת. בסוף השיחה הזאת לא אמר יהיה בסדר, אלא רק
6 "תמסרי ד"ש לרפי". אין לו מושג למה שמרסל תמציא גירסה כזאת
7 שמצביעה על כך שאיים עליה.
8 הלוחמים לא מדברים על הילדים שלהם ועל בתי הספר אלא דברים
9 שקשורים לעבודה, לפעמים שמע את מרסל שהיא מדברת על החיים
10 האישיים כמו מתי היא הולכת לאסוף אותם ודברים כאלה. ככל הזכור לו
11 זה המקרה היחיד.
12 ניהל מר"מ עם שוטרים. מה היא שונה מהשוטרים? הצבע שלו שחור? זה
13 איפה ואיפה לפי צבע? שמע את העדות של מרסל. אין תלונה.
14 נכון שבחקירה לא זכר את שם הישוב, ברח לו מהראש. לא בקיא במבועים
15 אלא בפריפריה.
16 רפי עמוס, חוקר כללי של כל הפרשה בה נשפט. הוא חקר אותו והעיד נגדו
17 אך אין לו שום דבר נגד רפי. מסר לו דרישת שלום על אף שהעיד נגדו, הוא
18 חיה חוקר הגון.
19 בכתבה לא היה כתוב איפה הילדים שלהם לומדים.
20 את ששויאן הכיר מההמתנות, ניהל איתו מר"מ כשהוא היה שוטר
21 בהמתנות, מכיר גם את אחיו ושניהם עבדו בהמתנות. ששויאן רצה לעשות
22 איתו מפעל לנייד טואלט. לא זוכר מי פנה למי, הם שמעו שרוצה לקנות
23 משק כשהיה חופשי ולא עצור. היה אצל האמא, המשק בירדשה אמור להגיע
24 לילדים, הם היו לחוצים בכסף. היו לפחות 3 פגישות. הם מכירים אותו כאיש
25 עסקים אבל כשנעצר התוכניות השתבשו. גם במושב אחוזם ליד קריית גת,
26 יש אדם בשם גיורא שהוא פתח גם ממנו ביקש שימצא לו משק באחוזם, לא

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 ציין את זה לחוקר. נראה לו שהעובדה שחיפש משק חשונה. זה החלום שלו
2 ושל הילדים, לגור במושב עם חיות וכלבים. כשפנה למרסל לא רצה לאיים
3 עליה. כמו שפנה למושב מסלול ולאחים ששויאן, פנה באותו קו.
4
5

5. עדותו של אריה ששויאן (ע"ה 2):

7 היה שוטר, מכונאי בסדנא. אחרי כן היה סמל תחבורה בתחנת באר שבע.
8 אחרי כן עבר לליווי עצורים, בתור נהג. עשה חפיפה כשנחשון קיבלו את
9 התפקיד. הוא אחרי התקף לב, ואמרו לו ללכת הביתה, נמצא בפניסיה
10 מוקדמת. היום לא עובד, מסתובב. נכון שהגיע לדיון בשבוע שעבר. לא מכיר
11 את הנאשם. הוא ואחיו הציעו את המשק והבית של החורים, במושב מסלול,
12 למכירה ואנשים באים ושואלים באיזה תנאים, כמה עולה הבית, כמה דונם
13 יש, איפה בתי ספר, מה ילדים עושים. הוצע למכירה בערך לפני 7 שנים
14 וכאשר אבא שלו נפטר, ב- ו' באייר, בשנת 2007 נמכר בשנת 2008, אבל גם
15 לפני שאביו נפטר שמו שלט למכירה והגיעו אנשים וביניהם היה גם הנאשם.
16 הוא בא, והוא שאל אותם כמה הבית למכירה, אמר מיליון או 1,200,000 ש.
17 הוא שאל אם יש בתי ספר, משק, לולים, וסיפר לו כל מה שיש, לול, פרדס
18 לימון, בתי ספר מולם, חוגים וכל מיני דברים. הוא אמר
19 שיחשוב. מושב מסלול נמצא אחרי אופקים, בערך 3 ק"מ. בצד שמאל יש
20 בית ספר לכל האזור, מרחבים, יש שם יסודי ותיכון. שנים שאין בית ספר
21 יסודי במסלול. שייך למועצה אזורית מרחבים. יש גם בני שמעון, שהם
22 נמצאים בבית קמה, וזה לא שייך. בשנת 2007 עזב את המשטרה. פוטר לפני
23 שאביו נפטר. פעם אחת ראה את הנאשם. פגישת אחת. שמע שהבית
24 למכירה. לא יודע מאיפה שמע, הוא ואחיו היו יחד בחוף, לא זוכר אם בא עם
25 עוד מישהו. שאל אם הבית למכירה, כמה מטר, איזה שטח יש להם, איזה
26 לול יש להם, מה אפשר לגדל, אמרו לו עופות, ושאל איפה יש בית ספר, אמר

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 בכביש הראשי, יש כל מיני חוגים, את הנאשם זוכר ככה ככה. זוכר מה
2 ששאל. אחיו גר באיזור הוילות בנאות לון והבין שגם הנאשם גר בוילות. לא
3 יודע אם אחיו הכיר את יניב לפני הפגישה. עוב את המשטרה כי הגיע לגיל
4 50, ואמרו לו אתה חולה לב. כל הצוות שהיו איתו, בגיל שלו, הוציאו
5 לפנסיה ואת הצעירים העבירו לשב"ס. אחרי הפגישה הוא אמר שיחשוב. לא
6 זוכר אם חזר, יכול להיות שתזר, הוא מכר. בערך חצי שנה-שנה אחרי
7 הפגישה איתו המשק נמכר. יכול להיות שאחרי המפגש הזו רואה אותו
8 בשכונה. חלק לבית הכנסת בנאות לון, יכול להיות שראה אותו בבית
9 הכנסת, מאז לא חזר לגבי המשק. נחקר פעם במשטרה על זה שלמד תואר
10 ברבנות ב-3 שנים במקום ב-5 שנים.
11 בשבוע שעבר פנו אליו להעיד על ניבי וגורי, מה שזוכר יספר וזה האמת. אחיו
12 עם הקוקו גם היה, הוא לא יכל לבוא. אין לו עבירות ואין לו שום דבר, הוא
13 נקי. נכון שנחקר על עבירת איום כלפי אשתו, זה לא שייך למשטרה, זה שייך
14 לאזרחות. לא איום, אשתו אמרה לו שילך לרופא ובגלל שלא הלך לקבל כדורי
15 הרגעה, הזמינה משטרה. הביא אישור מהרופא וזהו. סגרו לו את התיק, חלק
16 לרופא וחביא אישור שלוקח כדורי הרגעה. הוא רצה לקנות את המשק ואמא
17 שלו לא רצתה למכור לו
18 אמר שיש לו שטח ויכול לחקים מפעל לנייר טואלט ואם רוצה להיות שותף,
19 גם אין לו בעיה. אמר יכול לגדל עופות, ואם רוצה להיות שותף, אין לו
20 בעיה. לכל אחד שבא, אומר את זה.

21
22 6. עדותו של דקר כהן (ע"ה 3):
23 גר באופקים מעל 45 שנה, קבלן פיתוח ועובד במושבאים, מכיר את הנאשם,
24 הוא היה שחקן כדורגל בהפעל אופקים הרבה שנים והוא נשוי לבת דודה
25 שלו. אשתו מיכל קרובת משפחה שלו. הנאשם בזמנו ביקש ממנו לחפש לו
26 בית, משק באחד המושבים וכל פעם שהיה מוצא איזה משק, היה מתקשר

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 אליו ואמר לו שיבוא, שינסו להתרשם ולסגור. היו במושב מסלול, במושב
2 פטיש ובפדויים. הלך לשם עם הנאשם ועם מיכל. יודע שהם רצו לעבור לגור
3 במושב, בשביל הילדים שיהיה להם שקט ובשביל האיכות חיים שעדיפה
4 מבאר שבע. זה היה לפני שש-שש וחצי שנים בשנים 2006-2007, כמה
5 פעמים. לפני שהיה עצור, הלך עם הנאשם, אחר כך הלך עם מיכל. היה
6 מחפש, וכאשר היה מוצא משק, היה מתקשר, מסתכל, נוסעים להתרשם. גם
7 כשנעצר חיפש ומיכל היתה איתו והתחילו משא ומתן עם משפחה במסלול,
8 משפחת כרמל, כהן, משחו כזה, והסכום היה יותר מדי. לא היו עוד מושבים
9 פרט למסלול, פטיש ובפדויים. זוכר בוודאות.
10 לפני כחצי שנה – 7 חודשים, לא זוכר בדיוק קראו לו לתת תצהיר.
11 תומר היה מתעסק גם בנדל"ן, לא מכיר אותו אישית. הוא אמנם נשוי לקרובת
12 משפחה שלו, אבל הוא לא חבר שלו. יודע שהוא הבעל של יעל. מכיר אותו בפנים,
13 כל פעם שיש הזדמנות למשק מעדכן את מיכל.
14 היה לו סכסוך עם אשתו שהעלילה עליו כמה דברים. נחקר במשטרה, הסיפור שלו
15 שהיה שיכור ודחף אותה ויצא בפסק דין ללא הרשעה, אנשים באו והעידו לטובתו
16 ואין לו תיק פלילי. הודה בזה שדחף אותה. מגדל את הילדות שלו מגיל 8 והיום
17 היא חיילת ולמדה במצוינות.
18

7. עדותו של תומר שליו (ע"ה 4):

19
20 גר בעומר, מנהל שיווק של חבר דור אלון בתחום הדלק והאנרגיה. הנאשם גיסו,
21 נשוי לאחות של אשתו. עוד לפני שהנאשם נכנס לכלא הוא רצה לעבור למושב, הוא
22 היה ביישוב של אבי בלבנה, הסתכל, התרשם, הלך איתו לסיבוב לבנה זה בדרום
23 הר חברון. גם בפדויים, גילת, מבטחים, ומסלול, עשה איתו סיבוב. לפני שנכנס
24 לכלא, הוא אמר לו שהחלום שלו להתרחק מהעיר, לגדל חיות : סוסים, כלבים,
25 תוכים, ובזק אופציות ואז קרה שנעצר. מיכל ביקשה ממנו להתלוות אליה, עם
26 דקר, שעוסק בשיפוצים ולראות כמה בתים, ראו בתים במבטחים, פדויים, ראו 6-7
27 בתים לפחות. כל פעם עלה על הפרק אם לקנות או לא. הוא חיפש משק גדול, אבל
28 מקום מנותק שלא כל אחד יכול לבקר, וחיוך טוב לילדים. בתי ספר טובים וחוגים

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 טובים. בלבנה זה הר חברון, יסעו לבאר שבע בהסעות, ולא רצה שהבנות ילמדו
2 בבאר שבע.
3 בחורה בשם חני באה והחתימה אותו בבית על תצהיר. לא ידע שצריך לבוא
4 למשטרה. אם ע"ד היה אומר לו לעשות דבר כזה, היה עושה זאת. הפניה אליו
5 בעניין זה היתה רק ב- 15 לינואר 2013. בתצהיר רשם שנסע עם מיכל, ופגשו את
6 דקר שם. רשם עם מי נסעו באוטו. לקח אותה מבאר שבע, והוא גר באזור אופקים
7 ופגשו איתו באזור המושבים. רשם מי נסע איתו באוטו. התובעת אמרה לו
8 מבויעים בלבלה אותו. היה במושבים לבנה, פדויים, מסלול ומבטחים. עם הנאשם
9 רק סייר. עם מיכל ודקר ראה בתים במסלול, פדויים. כשנאמר לו מבויעים זה היה
10 נשמע לו כמו פדויים, מבויעים, זה מבלבל. נמצא במקום מרגש, לא רגיל
11 לסיטואציה, ולא שם לב לדקויות הקטנות. לא היה איתו במבויעים.
12

8. גרסתו של חיים דימרי (ע"ה 5):

13 א. בתצהיר (ת/2):
14 מתגורר במושב שדה משה משנת 1992 וכמושבניק מכיר את החיים במושב. ניבי
15 זגורי פנה אליו וביקש את המלצתו על המושב שדה משה, נפגשו במושב והראה לו
16 מספר בתים, הוא הביא את בנותיו ומשפחתו למושב על מנת לשאול את דעתם.
17 ניבי שאל אותו על החינוך ועל בתי הספר באזור, הסביר לו על הלימודים בבית ספר
18 נהורה ובמקיף קרית גת. ניבי כל הזמן מדגיש בפניו כי החינוך של הבנות שלו חשוב
19 לו וכי הוא רוצה מושב טוב שיש בו חינוך טוב לבנות המתבגרות שלו.
20 ניבי והוא נפגשו מספר פעמים רבות ובדקו מושבים באזור כגון: שדה משה, יד נתן,
21 סגולה וכל המושבים שנמצאים באזור הדרום.
22 עד היום ניבי מבקש ממנו למצוא בית טוב ובאזור טוב לגידול הילדים כי הוא רוצה
23 לעבור עם משפחתו למושב טוב ולכן, עד היום חולק ומחפש לו מושבים ונפגש עם
24 מוכרי בתים במושבים/מתווכים באזור ומספר לו טלפונית על המושבים.
25
26

ב. בעדותו בבית דין:

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 גר בשדה משה משנת 1992. עוסק בנדל"ן. מכיר את הנאשם, הנאשם התקשר אליו
2 וביקש למצוא לו משק במושב. לפני המעצר היה אצלו במשק, ראה והתלהב. כאשר
3 היה במעצר, הוא דיבר איתו ובטוח שהוקלט בשיחות המעצר וביקש ממנו למצוא
4 לו משק. נכנס למשא ומתן עם מישחו במושב שלו, אלי אביאל, הוא היה צריך
5 למכור את המשק של חמותו, אך היה על תנאי שחמותו תגור במשק עד שתמות.
6 כמו כן הגיע למשא ומתן בשני משקים במושב סגולה ואחד ביד נתן. הנאשם רצה
7 מקום שקט, רצה להתרחק מבאר שבע, רצה מקום טוב לילדים, התעניין בבתי
8 ספר. הוא חבר של הנאשם, הנאשם גר בבאר שבע והוא בקרית גת. מכירים כ- 10
9 שנים ונפגשים מידי פעם. הכיר ביניהם חבר מהכדורגל בבאר שבע. היה אצלו כמה
10 פעמים בבית, והוא היה אצלו כמה פעמים בבית. משנת 2007-2008 נפגשו אולי 20-
11 10 פעמים. הם חברים טובים, הוא לא מתבייש בזה. לפני שהוא נכנס לבית סוהר,
12 אולי שנה, משהו כזה, כשהוא היה אצלו באחת הפעמים, התלהב מהמושב וביקש
13 שיתעניין, נכנס לבית סוהר, וביקש עוד פעם, ואז נכנס למשא ומתן בשדה משה,
14 סגולה, ולא יצא מזה כלום. היה עם עוד מישחו שלצער נפטר, דני משולם, שאמא
15 שלו גרה בסגולה. הנאשם היה מתקשר אליו, היום כבר לא מחפש לו, בשנתיים
16 האחרונות כבר לא מדבר איתו על זה. הלכו 4 פעמים לכמה מקומות וזהו.
17 בתצהיר שלו בסעיף 5 אמר, וחתם, "עד היום ניבי מבקש ממני למצוא בית טוב
18 באזור כי רוצה לעבור, ועד היום אני הולך ומחפש לו מושבים" זה היה נכון למועד
19 שחתם על התצהיר. מדצמבר 2012 כבר לא מחפש.
20 אמר שהיה אצלו במושב, התלהב וביקש שיחפש לו, אך לא חיפשו ביחד. מה שאמר
21 זה אמת ומוכן ללכת למכונת אמת.
22 נדון על הלבנת חון, בשנת 2005, וקיבל 9 חודשי מאסר, החברה הזאת נפתחה ב-
23 1.5.2005 ונעצרו ב- 3.7.2005. הודה בעסקת טיעון. נשפט על זה, ישב ושילם
24 לחברה. לא איים על אף אחד, נכון שיש לו הרשעה מ- 18/12/2012 איים על יעל
25 מור האחינית שלו.
26 את הנאשם מאשימים באיומים, כתב אמת, חיפש לו משק, דיבר עם אנשים, 4
27 פגישות היו, משקים נכנס למשא ומתן, יש מחירים.
28 ששונאן, דקר, תומר אלה כולם מבאר שבע, הוא מקרית גת, פעם ראשונה רואה
29 אותם כאן במסדרון. את מיכל זגורי מכיר, זאת אשתו של ניב. היא היתה אצלו

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 פעם אחת בבית סוחר בצפון, היא עברה מכביש 6, ונכנסה אליו למושב, ותרעה לה
2 את המושב, היא היתה עם הבנות ודיברו על המשק.

3
4 **עדותה של חדווה קבסה (ע"ה 6):** 9

5 גרה בשדרות, סוכנת מכירות של חומרי בניין. לפני כן גרה במושב מסלול. מכירה
6 את הנאשם, אשתו היתה לקוחה שלה בגלריות. במושב מסלול היו לה גלריות,
7 באופקים, נתיבות והיא הייתה לקוחה שלו. באה להעיד על כך שבא אליה לבית,
8 רצה לקנות את הבית במושב מסלול, משק 87, של משפחת עמרני. גרה בשכירות
9 במשק. מיכל כלקוחה סיפרה שמחפשים משק גדול, לעבור למקום שקט, מקום
10 לילדים. זה היה בתחילת שנת 2006 לערך. הם באו לבית והתרשמו, גם הנאשם
11 היה, אך בעל הבית התחרט. עד היום לא מכרו. האקס שלה גר שם.
12 היא ואשתו של הנאשם היום קצת יותר חברות. גלריה לרחיטים וחפצי נוי, נשים
13 מגיעות אליה, זה היה עסקי וחברי. לא מספרת על חייה האישיים. לקוחות שותות
14 איתה קפה, לראשונה פגשה את אשת הנאשם כשבאה אליה לגלריה באופקים.
15 כשבאה אליה לגלריה בנתיבות, סיפרה לה שבעל הבית שוכרת ממנו דירה רוצה
16 למכור אותו, והם באו להתרשם. שכרה את הבית הזה שנים קודם, גרה שם,
17 ואירחה אותם בבית.

18
19 **עדותה של מיכל זגורי (ע"ה 7):** 10

20 אשתו של הנאשם, בעלה מואשם בחשד לאיום ונתבקשה לבוא ולהעיד. מאז
21 ומתמיד רצו לעבור למושב, המון שנים. זה לא יצא לפועל עדיין, חיפשו המון
22 מושבים. הסתובבו בכמה מושבים, גם ליד באר שבע. הנאשם יותר התעניין ממנה.
23 חיפשו באזור הדרום, במושב מסלול, איפה שחדווה חברה שלה היתה גרה, פדויים
24 ובמשמר השבעה. חדווה גרה במושב, ומספר פעמים הייתה אצלה במושב, מצא חן
25 בעיניה מאוד, ואז התחילה לשאול. הבת הגדולה בת 15 והתאומות 12. לפני 7 – 10
26 שנים התחילו לחפש משק, חיפשו במושב קודם כל חינוך לילדים, היא ילידת
27 עומר. הקטע של הישוב קהילתי לילדים, החינוך, הערכים. גרים בבאר שבע. יניב
28 אדם של חיות, לולים, כל הזמן רצה לגור במושב. בעקרון זה מה שיעשו בעתיד.

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בבירה רובין לביא

1 כשהוא יחזור הביתה, מיד ילכו למושב, זה רצון שלו ושלם לחינוך ילדים. תומר
2 גיסה, ביקשה ממנו לבוא איתה למושב, היו במסלול ופדויים ובמבטחים. נסעו
3 לדוד שלה דקר, שגר במושב והוא לקח אותם לכמה בתים, נכנסו והתרשמו ואמר
4 שכשיהיה מחיר מציאה יעדכן. חיים דימרי הוא חבר של בעלה. ניבי שיגע את כל
5 הארץ על המושבים. אין אדם אחד שלא מחפש לו, אם זה בצפון בגלל, הוא
6 מחפש מחיר מציאה.
7 לא הגיעה למשטרה כי לא זימנו אותה. אם היה מבקש הייתה הולכת. הוא סיפר
8 לה שמאשימים אותו שהוא שאל סוהרת אם הילדים שלה גם הגדולים וגם הקטנים
9 לומדים באותו בית ספר. יש לה רישום פלילי מלפני עשור היה ויכוח עם פקחית
10 וסוהר שקילל היה לה איתו ויכוח. הודתה כי רצתה לסגור הכול. לא שיקרה
11 אבל גם לא קיללה כמו שרשום שם. בספטמבר 2008 במהלך המשפט של
12 בעלה, שומעת השוטרים מתאמים גירסאות, קראה לשוטר ערבי מסריח, לא
13 רוצה להגיד מה הוא קרא לה, תקרא ותראה. נכון שזה היה. לא אמרה
14 בדיון: "בובליל בובליל", אתה מסתובב, עדיין שומרים עליך, עדיין לא נגמר,
15 שתגמר השמירה אנו נדבר". ביקשה מכוונת אמת, ביקשה עימות, הביאה את
16 המצלמות, אבל התמונות נעלמו. יש שם למעלה מ- 25 עדים, ואין לה בעיה
17 להמשיך לנהל את המשפט עד סופו. מזדהה עם בעלה בכך. היום לומדת
18 משפטים ועובדת בחנות רהיטים.

11. המצב המשפטי:

על עבירת האיום:

סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז- 1977 קובע כי:

24 "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו,
25 בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או
26 להקניטו, דינו מאסר – שלוש שנים.
27
28

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

התפתחות התפיסה הפסיקתית של יסודות עבירות האיום :

- 1
- 2
- 3 בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מ"י (פ"ד מ"ג (3), 373) (להלן: "הלכת ליכטמן"),
- 4 בפסק הדין שניתן ביום 6/9/89 נקבע כי ניתן לזכות איום אסור בין היתר על פי
- 5 הנסיבות בהן ניתן לו ביטוי, ועל פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס לדרך
- 6 פעולתו של המאיום. יש והמסר ונסיבות העברתו חופכים את הביטוי מאזהרה
- 7 מותרת לאיום אסור. כמו כן, סברו כי יש משקל רב למבחן העור שקבע בית משפט
- 8 לאיתור האיום, מבחן השליטה על פיו ישאל "האם יש לדובר שליטה או השפעה על
- 9 אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע ? אם התשובה היא בחיוב -
- 10 הדובר שולט על התממשות האזהרה - יש לראותו כמאיים, ולא אך כמזהיר" (דברי
- 11 השופט ברק בעמ' 384, דברי השופט גולדברג בעמ' 379).
- 12 בע"פ 3779/94 חמדני משה נ' מדינת ישראל (פ"ד נב(1), 408) (להלן: "הלכת חמדני"),
- 13 בפסק הדין שניתן ביום 11/2/1998 המערער הועמד לדין בגין סדרה של מעשים אשר ביצע,
- 14 על פי הנטען, על רקע מערכת היחסים הסבוכה בינו לבין המתלוננת, שעבדה במחלקת
- 15 הגביה העירונית אותה ניהל.
- 16 נקבע כי הרכיב הראשון שביסוד העובדתי הטעון חוכחה בעבירת האיומים הינו "האיום"
- 17 עצמו. משנעשה האיום "בכל דרך שהיא" והוא איום בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו,
- 18 בנכסיו, בשמו הטוב של האדם או בפרנסתו, נתמלאו דרישות היסוד העובדתי.
- 19 האיום הינו הטלת פחד או אימה מפני רעה צפויה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים
- 20 המוגנים המפורטים בסעיף כאמור.
- 21 כאמור, יש לבחון את התקיימותו של האיום לפי אמת מידה אובייקטיבית, היינו, האם יש
- 22 בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה
- 23 האיום.
- 24
- 25 כמו כן התייחסו לרכיב הנסיבתי הנוגע אף הוא ליסוד העובדתי בעבירה המיוחסת למערער,
- 26 ומתייחס לפגיעה העתידית הגלומה באיום, הוא הרכיב "שלא כדין" שמוזכר בהגדרת
- 27 העבירה.

בתי המשפט

ת"פ 12-06-54223

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 לא מעט דיו נשפך והרבה דיונים הוקדשו לשאלת משמעותו ופירושו של הביטוי "שלא כדין"
2 כאשר הוא מופיע כרכיב ביסודותיה של עבירה פלילית, שכן הוא נכלל ברבות מהעבירות,
3 ומשמעותו, "תפקידו" וחיוניותו בהגדרת העבירה שונים בעבירות השונות.
4 בעבירות האיומים יש חשיבות לרכיב זה באשר יש בו כדי ליצור הבחנה בין אזהרות,
5 התראות וביטויים מעוררי חרדה מפני הצפוי שהם בעלי אופי מותר, הנכללים בגדר
6 התנהגות נורמטיבית, לבין התנהגות שהמחוקק אסר.
7
8 יש הגורסים על דרך הצמצום כי מקום שהמחוקק קבע עבירה בהוספת התנאי כי ההתנהגות
9 תהא שלא כדין או תתייחס לפגיעה שלא כדין, יש להוכיח קיומו של איסור נפרד פלילי או
10 אזהרה. יש הגורסים על דרך ההרחבה כי בהוכחת יסודותיה של העבירה אין נדרש, כי
11 ההתנהגות האמורה תהא אסורה בנורמה נפרדת, אלא די בכך שאין היא מותרת או אין
12 הצדק כלשהו בדיון לאותה התנהגות. בכל מקרה, לענין טיבו ופירושו של רכיב זה, כב'
13 השופטת בייניש כתארה אז, לא ראתה להכריע בין הגישות השונות בפסיקתנו.
14
15 יצוין כי פרופ' פלר בספרו על דיני העונשין, הציג עמדה לפיה יש לפרש את הביטוי "שלא
16 כדין" כמשתרע על התנהגות שאין לה הצדק לפי כל דין פלילי או אזרחי המסדיר התנהגות
17 בדרך פוזיטיבית, ואינו סבור כי הגנות מהתחום האזרחי או הסייגים לאחריות הפלילית
18 יכללו בביטוי "שלא כדין" כהצדק להתנהגות של נאשם (שם בעמ' 416-418).
19
20

היסוד הנפשי:

21 בהתייחסו ליסוד הנפשי בעבירת האיומים קבע המחוקק כי האיום נעשה "בכוונה להפחיד
22 את האדם או להקניטו". מדובר אם כן בעבירה שגורשת בה מחשבה פלילית, כלומר
23 מודעות של עושה העבירה להתקיימותם של רכיבי היסוד העובדתי במעשיו, כשהוא פועל
24 במטרה להפחיד או להקניט. דרישת היסוד הנפשי מתמלאת כמובן, כאשר המאיים
25 פועל במטרה להפחיד או להקניט, אך היא מתקיימת גם אם למאיים היתה מודעות
26 ברמה גבוהה של הסתברות, עד כדי קרוב לוודאי, כי התנהגותו יש בה כדי להפחיד
27 או להקניט. כבר בהלכת ליכטמן נקבע כי אין לבחון את יסוד האיום הפיזי על פי
28 קנה מידה סובייקטיבי של המאיים אלא על פי הערכתו של אדם סביר, כפי שהיא

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבות המקרה, וכב' השופט ברק, כתארו דאז,
2 קבע כי "משמעו של היסוד הנפשי, שהמאיים הציב לנגד עיניו המטרה של הפחדה
3 והקנטה, כי שאיפתו- ולא המניע שדחפו לעשות את המעשה- הייתה להשגתו של
4 יעד זה ... לדעתי, יסוד נפשי זה מתקיים במקום שלמאיים הייתה מודעות, ברמה
5 גבוהה של הסתברות, כי היעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומו, גם אם
6 אין לו שאיפה לכך... דעתו הייתה שיש ליתן הדעת להבחנה שבין "איומים",
7 כמובנם בסעיף 192 לחוק, לבין עצה, התראה, והבעת דעה, שגם בהן יש להביא את
8 השומע הסביר לכדי פחד מפני הרעה הצפויה לו, ולערער את שלוות נפשו. שאפילו
9 מביאות אמירות כאלה לידי הפחדת אדם רגיל, ואפילו מולחיות להן הכוונה
10 להפחיד, אין הן תמיד בגדר "איומים", כשביסוד האמירה עומד הרצון להביא את
11 השומע למודעות בדבר תוצאה פוגענית אפשרית בו, ולשקילת צעדיו בהתאם שכן
12 סבר שלא דומה "הפחדה קונסטרוקטיבית", ל"הפחדה שלילית", היא ההפחדה
13 שמפניה בא סעיף 192 להגן.
14 כאמור מבחן העור, שקבע כבוד השופט ברק, היה "מבחן השליטה" על פיו "אם יש
15 לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע.
16 אם התשובה היא בחיוב - הדובר שולט על התממשות האזהרה - יש לראותו
17 כמאיים, ולא אך כמזהיר".
18 בשונה ממבחן השליטה, לשיטת השופט גולדברג, המבחן המכריע לרכיב "האיום", הוא
19 מבחן "המהות". דהיינו, מה מהותם וטיבם של הדברים שנאמרו. לדוגמא, מעביר
20 ה"מאיים" על עובדו כי ייטיב את דרכו, אחרת יפוטל. הפחדה ישנה כאן וכוונת הפחדה אף
21 היא קיימת. אולם האם בשל כך כי הדובר שולט על התממשות האזהרה - יהא בכך משום
22 איום? התשובה תהא שלילית על פי מהותם של הדברים. וכשאלה אינם בגדר "איום",
23 ממילא אין אנו נזקקים לשאלה אם היה ה"איום" "בפגיעה שלא כדין", ויש סוברים כי
24 רכיב זה ("שלא כדין") אף מיותר הוא: "עורך דין המאיים על נתבע שיאחז באמצעי
25 התוצאה למועל נגדו אם לא ישלם מרצונו את סכום פסק הדין"- לא עובר עבירה, לא משום
26 שהאיום אינו נוגד את החוק, אלא כיוון שלא "איים", כמובנה של תיבה זו בסעיף 192
27 לחוק. הוא ציין כי ההבחנה שמדובר בה בין "הפחדה קונסטרוקטיבית" ו"הפחדה

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 שלילית", אינה קלה כל עיקר, אולם גם אותה יש להסיק מנסיבותיו המיוחדות של כל
2 מקרה ומקרה.
3 כב' השופט מצא לא הסכים עם כבוד השופט גולדברג והוא התייחס ליסוד ה"הפחדה
4 השלילית":
5 הוא סבר כי אין עבירת איומים משתכללת אלא אם עניינו של האיום בפגיעה שלא כדין,
6 אך היסוד של פגיעה שלא כדין, הוא חיוני להבנת משמעותו, וממילא לפרשנותו, של
7 האיסור הפלילי הגלום בהגדרת העבירה, שכן "איום", במשמעותו המילולית אינו אלא
8 הטלת אימה (ראה: אבן-שושן, "המלון החדש"). הכוונה איננה, בהכרח, לאיום
9 במשמעותו השלילית והאסורה, אלא גם לאיום הנובע מכוונה חיובית והמהווה עשייה
10 לגיטימית.
11 לדעת השופט ברק עבירת האיומים קשה היא. תחומי התפרסותה אינם ברורים. המקרים
12 הקיצוניים אינם מעוררים קושי אלא מקרי הביניים הם המעוררים לעתים קרובות בעיות
13 קשות של תיחוס הגבול בין אמירה מותרת לבין איום אסור, דומה כי הטעם לכך נעוץ
14 בערכים אשר עליהם באה העבירה להגן. ערכים אלה הם בעיקר השלווה הנפשית, הבטחון
15 וחירות הפעולה של הפרט. מטבע הדברים, השלווה הנפשית, הבטחון וחירות הפעולה של
16 פרט אחד עשויים להתנגש עם השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של פרט שני.
17 נדרש איזון בין הערכים המתנגשים. גבולותיו של איזון זה מטבע הדברים אינם מדויקים,
18 ולדבר השלכה ישירה על חוסר הבהירות באשר לגבולותיו של האיום האסור.
19 "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו" משמעותו כי המאיים הציב לנגד עיניו את
20 המטרה של הפחדה והקניטה, כלומר, כי שאיפתו - ולא המניע שדחפו לעשות המעשה -
21 היתה להשגתו של יעד. יסוד נפשי זה מתקיים במקום שלמאיים הייתה מודעות, ברמה
22 גבוהה של הסתברות, כי היעד של הפחדה או הקניטה יתממש עקב איומו, גם אם אין לו
23 שאיפה לכך. אכן, מאיים אשר בשעת האיום מודע, ברמה גבוהה של הסתברות, כי דבריו
24 יפחידו את המאויים, פוגע בערכים מוגנים על ידי העבירה של איומים - השלווה
25 הנפשית, הבטחון וחירות הפרט - באותה מידה ממש כמו מאיים אשר העמיד לנגד עיניו
26 את השאיפה לפגוע בערכים אלה.
27 באותו עניין מצא כי היסוד העובדתי של עבירת האיומים הוכח שכן מתקיים היסוד
28 הנפשי של עבירת האיומים. אך הוא השאיר בצריך עיון את השאלה, אם הייתה לו,
29 למערער, השאיפה - להפחיד ולהקניט את הקצין גוטמן, כפי שקבע השופט מצא. הוא

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 סבור כי מנסיבות הענין עולה כי המערער היה מודע, ברמה גבוהה של הסתברות, כי
2 דבריו יביאו לפחד בלבו של הקצין גוסמן. לטעמו, אין לקבל הגישה כי יש ענין בעצה
3 בלבד, אלא באיום ממש אשר במנסיבות הענין אינו כדן.
4
5 ברע"פ 88/04 הלל ורטהיימר נגד מדינת ישראל מיום 20.11.03 כב' השו' בייניש
6 דחתה הבקשה. באותו ענין הורשע הנאשם בכך שאמר לנציגי התנועה הרפורמית
7 בטלפון: "דינך מוות, עתידך שחור" "עתיד להצטלב בגיהנום, עוף לאמריקה, מי
8 הזמין אותך לארץ, אתה בוחר במוות, סופך מר, מהשמיים יעשו לך את המוות"
9 וכן: "אוכלי חינם, תלכי מפה, מנוולים קיבלתם אתמול 30,000 ₪ מי ישלם את זה,
10 אנחנו?" "מהשמים יענישו אותך" "שיהיה לך יום שחור".
11 ערעור לבימ"ש מחוזי נדחה אף שנחלקו הדעות : דעת הרוב הייתה כי בהודעות
12 היה כדי לנטוע פחד וחרידה בלב אדם סביר אך שופטת המיעוט סברה כי יש להבחין
13 בין איום אסור לבין אזהרה או קללה והדברים הם אזהרה וכל אדם סביר יודע כי
14 קללה לא ניתנת למימוש ולכן איננה איום ולכן הואיל ואין למקלל שליטה על
15 מימוש הדברים אין מדובר באיום. הבקשה נדחתה והוסף כי עיון בהודעות לא
16 מותיר ספק כי יש בהן להטיל מורא בליבו של כל אדם וגם מהנסיבות עולה כי
17 ביקש להעביר מסר ברור וחד שמטרתו הטלת אימה ולכן מדובר באיום ולא באזהרה
18 גרידא. בכל מקרה גם על פי מבחן השליטה די בכך שמתקיים לגבי חלק
19 מהביטויים כגון דינך מוות וכן המאויים הסביר אינו צריך להיזקק לפרשנויות
20 מפולפלות כדי לדעת אם בכוונת המאיים לממש איומיו בעצמו או באמצעות כוחות
21 עליונים המבחן הוא מבחן פשוט של הבנה בסיסית ויישומו במקרה זה ומוביל
22 בהכרח למסקנה שבהודעות יש איום ממשי.
23
24 בברע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(1), 66 (להלן: "הלכת
25 לם"), בפסק דין שניתן ביום 4/1/2006, כב' השופטת בייניש התייחסה בהרחבה
26 לרכיבי העבירה ולעמדות השונות בפסיקה וקביעותיה בפס"ד זה הן הקביעות
27 אותן יש להחיל בעת בחינת יסודות העבירה והמחלוקות שהתקיימו בעבר.

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 באותו עניין נחלקו הדעות בבתי המשפט זלמטה בשתי שאלות מרכזיות: האחת
2 אם במסגרת נסיבותיה של עבירת האיומים נדרשת "זיקת עניין" בין המאויס
3 לבין מושא האיוס. השניה: האם לצורך ביצוע העבירה נדרש כי המאויס יקלוט
4 בעצמו את דבר האיוס או, שמא, די בכך שהאיוס ייקלט על ידי אדם כלשהו, אף
5 אם הוא עצמו אינו המאויס. שאלות אלה היו כרוכות בסוגיה נוספת שעניינה
6 ביסוד הנפשי הנדרש בעבירת האיומים ועיקרה בשאלה אם הלכת הצפוית חלה
7 בעבירה זו.
8 על מנת לענות על שאלות אלה, ולנוכח הגישות השונות שעלו כאמור מפסיקת בתי
9 המשפט בשאלות האמורות, מצאה כבוד השופטת בייניש לנכון לדון בפרשנות
10 יסודותיה של עבירת האיומים.
11
12 עבירת האיומים - הערכים המוגנים :
13 האיוס הוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת,
14 כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט.
15 האיוס מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיוס גם
16 בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאויס שהמאויס מבקש להשיג באמצעות
17 השמעת האיוס. כדעתו של כב' השופט גולדברג ב"הלכת לכטמן".
18 בהלכת ליכטמן הייתה מחלוקת בשאלה אם כל ביטוי חוסה תחת כנפיו של חופש
19 הביטוי, כך שההגנה הניתנת לביטוי היא פרי איזון ערכי או, שמא, קיימים
20 ביטויים פוגעניים שאינם באים כלל בגדר חופש הביטוי. לדעת כב' השופטת
21 בייניש, חופש הביטוי משתרע על כל ביטוי אך עם זאת, היקף ההגנה על הביטוי
22 משתנה ממקרה למקרה וההגנה שתינתן לביטוי כלשהו תיקבע בהתחשב בטיבו של
23 הביטוי והערכים העומדים מנגד, על פי ערכי היסוד של השיטה ובהתאם לנסיבות
24 המקרה. במסגרת איזונים אלה, יהיו ביטויים שלא יזכו להגנה כלל או שההגנה
25 עליהם תהיה חלשה ביותר נוכח טיבם של הביטויים. מקובלת עליה ההנחה לפיה,
26 דברי איוס יהיו מסוג הביטויים שעוצמת ההגנה הניתנת להם עשויה להיות חלשה

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 ביותר, עד כדי ביטולה, וזאת נוכח המטרה השלילית העומדת ביסודם - הפחדתו
2 של אחר - ובהתחשב במשקלם של הערכים העומדים מנגד.
3 לדעתה, לא נדרשת תוצאה של פגיעה בפועל בערכים המוגנים על מנת שתתקיים
4 עבירת האיומים. גם אין צורך להוכיח כי האיום אכן השיג את מטרתו של המאיים
5 וכי ההפחדה או ההקנסה התממשה. די בפעולת האיום עצמה, אם בוצעה מתוך
6 כוונה להפחיד או להקניט, כדי להוות עבירה של איומים. מדובר, אפוא, בעבירה
7 שהיא מסוג העבירות ההתנהגותיות ואין מדובר בעבירה תוצאתית אך נדרש יסוד
8 של "מחשבה פלילית מיוחדת". (ההדגשים שלי ר.ל.).

9
10 יסודותיה של עבירת האיומים:

11 א. 1. היסוד העובדתי - הרכיב ההתנהגותי - המעשה הפיזי :
12 מעשה זה יכול להיעשות בכל דרך שהוא. יכול להימסר בכתב, בעל פה או בתנועות
13 גוף: כתבה בעיתון, מכתב, הודעת דואר אלקטרוני וכן חלילה, זה מבטא את מגמות
14 החוק לקבוע מרחב בלתי מסווג של צורות התנהגות אסורות, ובלבד שהן עולות
15 מבחינה מהותית כדי "איום". התייחסות זו לעבירת האיומים היא התייחסות
16 הבוחנת את מהותו ותוכנו של הביטוי ולא את צורתו החיצונית.
17 א. 2. היסוד העובדתי - הרכיב ההתנהגותי - תוכן האיום :
18 חלקו השני של הרכיב ההתנהגותי ביסוד העובדתי של עבירת האיומים הוא תוכנו
19 של האיום. האיום יכול להיות מכוון לפגיעה בחיים של המאויים או של אדם אחר,
20 פגיעה בגוף של המאויים או של אדם אחר, פגיעה בנכסים, פגיעה בפרנסה וכיוצא
21 באלה איומים שונים.
22 בחינת תוכן האיום מעוררת שתי שאלות מרכזיות: ראשית, מהו התוכן שניתן
23 להגדירו
24 כ"תוכן מאיים" וכיצד ייקבע שהתוכן אכן מאיים. שנית, האם במקרים בהם תוכן
25 האיום מופנה כלפי "אדם אחר" כלשון הסעיף, נדרשת זיקה כלשהי בין אותו
26 "אחר" לבין המאויים, שקלט את האיום.

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 סיווג תוכן הביטוי כאיום :
2
3 התייחסות שלילית לאחד או יותר מהתחומים המוזכרים בסעיף 192 עולה כדי
4 איום. יש והאיום הוא ברור וחד-משמעי, כאשר הוא מפורש ובוטה. יש ומתעורר
5 קושי בהכרעה אם אכן מדובר בביטוי מאיים. כך, כאשר לביטויים גבוליים שיש
6 בהם איום נרמז או איום מוסווה וכד', לעתים, בביטויים בעלי משמעות מאיימת
7 בנסיבותינו המיוחדות של המאיום (הדגש שלי ר.ל.). החשיבות שיש לסיווג ביטוי
8 כ"איום" במובנו העברייני נובע מן ההגבלה האינהרנטית הקיימת בעבירת האיומים
9 על חופש הביטוי של הפרט. ככל שיינתן פירוש רחב יותר למושג האיום כך תתעצמנה
10 המגבלות על חופש הביטוי. בשל התנגשות זו - בין הערך של חופש הביטוי לבין
11 הערכים הקשורים בהגנה על שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט - קשה
12 לעתים לקבוע במדויק אילו תכנים יעלו כדי איום ואילו לא.
13 במקרים אלה יידרש בית המשפט למצוא את האיוון בין השיקולים המתחרים - הגנה על
14 חופש הביטוי מזה והגנה על שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט מזה - המתאים
15 לנסיבות הענין. בית המשפט יידרש בכל מקרה לבחון את הנסיבות המיוחדות של הענין
16 שבפניו תוך שהוא מנתח את עצמו על פי התכליות הכלליות. בחינה משולבת זו היא
17 שתקבע את התוצאה בכל מקרה ומקרה.
18 קביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה
19 נעשית מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותינו של המאיום, ולא על פי אמת
20 מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיים בלבד.
21 על בית המשפט לבחון "אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבן של אדם רגיל מן היישוב
22 בנסיבותינו של האדם שנגדו הופנה האיום". בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן
23 המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי, הנסיבות שאפפו את מסיירת
24 הביטוי והנסיבות בהן הוא נקלט, כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום
25 בביטוי. (הדגש שלי ר.ל.)

ב. היסוד העובדתי - הרכיב הנסיבתי "על אדם" :

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

כפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

- 1 "על אדם" משמעות כפולה: ראשית, דברי האיום צריכים להיות מופנים כלפי אדם. שנית,
2 על מנת שיושלם היסוד העובדתי של העבירה, נדרש שדברי האיום יגיעו לאדם ואדם יקלוט
3 אותם.
4 דברי איום אותם משמיע אדם לעצמו בלבד אינם עבירה. רק ביטויים המסודרים לאדם
5 אחר ונקלטים אצל אדם אחר עשויים לעלות כדי מעשה איום, אם הם ממלאים אחר
6 התנאים האחרים המפורטים בסעיף.
7
8 ג. היסוד הנפשי - הגדרת הכוונה הנדרשת:
9 בעבירת האיומים המונח "בכוונה" אינו מתייחס לרכיב תוצאתי ונראה כי משמעותו
10 הנכונה, מבין השתיים האפשריות היא מתוך שאיפה להשיג את ההפחדה או
11 ההקנטה.
12 להגדרתה של הכוונה קיימת חשיבות וזאת לנוכח השאלה אם ניתן להחיל על
13 דרישת הכוונה בעבירת האיומים גם מצב נפשי של צפיות. גם בעבירות שאינן
14 תוצאתיות, דהיינו, עבירות התנהגותיות, ניתן להמיר את דרישה הכוונה בצפיות
15 שמקורה בדוקטרינה פסיקתית, כך שצפיית התממשות היעד המבוקש ברמת
16 הסתברות קרובה לוודאי, כמוה כשאיפה להשגת היעד, והדברים יפים גם לענין
17 עבירת האיומים ומטעמים דומים.
18 בחינתה של עבירת האיומים - שהיא עבירה התנהגותית המבוצעת מתוך מטרה -
19 מחייבת את המסקנה כי הלכת הצפיות חלה לגביה. (הדגשות שלי ר.ל.).
20 בעניינה של עבירת האיומים הערכים המוגנים כלומר, שלוחת נפשו, בטחונו וחירות
21 פעולתו של הפרט - קשורים באופן מהותי להתנהלותם התקינה של בני אדם
22 בחברה. ההגנה על ערכים אלה הכרחית על מנת להבטיח את שלום הציבור. ערכים
23 אלה הם בעלי משקל רב וההגנה שהחברה חייבת להעניק להם היא משמעותית
24 ורבה. שנית, וזה העיקר, באופן גורף ובמידה רבה של הכללה ניתן לקבוע כי ביטוי
25 שתוכנו הוא מאיים ראוי להגנה חלשה יותר מאשר ביטוי שתוכנו הוא לשון הרע
26 שכן, ביטוי מאיים אין לו אלא את תוכנו הפוגעני ואילו ביטוי החשוד כ"לשון הרע"
27 עשוי להיות שזור בערכים הראויים להגנה במסגרת חופש הביטוי כגון חופש

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

- 1 העיתונות והכות הציבור לדעת. מוצדק, אפוא, להחיל את הלכת הצפיות על עבירת
- 2 האיומים שכן בכך אנו מצמצמים את ההגנה שאנו מעניקים לביטויים שהם
- 3 פסולים על פניהם ואינם מצויים בלב ליבו של הביטוי המוגן.
- 4 המסקנה כי יש להחיל את הלכת הצפיות על עבירת האיומים עולה בקנה אחד גם
- 5 עם דברים שאמר בית המשפט ב"הלכת חמדני" וכן ב"הלכת ליכסמן".
- 6 לסיכום: על היסוד הנפשי של הכוונה להפחיד או להקניט הקבוע בעבירת האיומים
- 7 חלה הלכת הצפיות. כלומר בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי
- 8 קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום -
- 9 הוא המאיים - כי אז מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה לפי
- 10 סעיף 192 לחוק. (הדגש שלי ר.ל.)
- 11
- 12 14. סיכום העובדות ומסקנות:
- 13 עדויותיהם של המתלוננים, קצינת השב"ס, מרסל עמוס, ובעלה, רפי עמוס החוקר המשטרה,
- 14 וכן של עדת הראיה, הרשמת סיוון בן זוסף, אמינות עלי ומחזקות זו את זו.
- 15 ניכר היה כי זימונם כעבור זמן כה רב למסירת עדות בבית המשפט היה למורת רוחם של
- 16 המתלוננים, שהעידו מפורשות כי לא רצו להגיע למעמד זה וקיוו כי ניתן יהא להסתפק בדיווח
- 17 מודיעיני. הסגור טוען כי המשטרה בחרה להעצים הארע, ולהעמיד הנאשם לדין מסיבה זרה
- 18 ואף עשתה כן מיד, תוך שהתעלמה מגרסת ההגנה, שלכן לא נבדקה.
- 19
- 20 אין ספק שהן שב"ס והן המשטרה התייחסו ברצינות רבה לארוע :
- 21 התייחסות המשטרה באה לידי ביטוי בכך שמי שניהל החקירה היה ראש ענף החקירות,
- 22 עו"ד במקצועו, סני"צ עופר מסינג, וכן בהגשת כתב האישום בחליק תכוף ;
- 23 והתייחסות שב"ס באה לידי ביטוי בהכרזת המתלוננת כמאויימת ובהכנסתה לתכנית
- 24 הגנה לתקופה ארוכה, תוך הוצאתה ממקום עבודתה והעברתה למקום אחר. המתלוננת
- 25 לא הסתירה את כעסה הרב כלפי מעבדה, וטענה כי בעקבות המחלף, ילדיה נזקקו
- 26 לטיפול פסיכולוגי.

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 54223-06-12

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

26 פברואר 2014

למרות שכתב האישום הוגש בהליך תכוף, רצה הגורל, והתיק לא טופל, ורק כעבור שנתיים וחצי
 נותב על ידי סגה"נ דאז, כב' הש"י אבו טהה, לביהמ"ש בקריית גת.
 ניכר כי בשל עיבור הזמן ורצון המתלוננים ש"לא להעיר האריה מרבעו"- העדיפו להציג הדברים
 באופן מקטין ומצמצם, וזאת ככל הניתן במגבלות תפקידיהם, כדי להימנע מלהחשיף כמי
 שחוששים מהנאשם. אף שלא נתבקשה הכרזתה של מרסל כעדה עויינת, היא הילכה על גבול
 העויינות, תוך שהביעה כעס של ממש לא רק נגד שב"ס, אלא גם נגד המשטרה על זימונה
 לביהמ"ש כדי להעיד נגד הנאשם. אלא שדווקא עמדה זו היא שהעניקה גוון של אמינות רבה
 ביותר לעדויות, ומשבחנתי הנאמר על ידם למול דברי הנאשם, מצאתי כי הנאשם הוסיף מילים
 שלא נאמרו, והחסיר מילים שנאמרו, וזאת בכוונה ספציפית להציג חילופי הדברים בינו
 למתלוננת, כתמימה.

מעדויות עדי התביעה האמינות עולה בברור התמונה הבאה:

רפי עמוס שימש חוקר בימ"ר ובמסגרת תפקידו חקר חשדות כלשהן כנגד הנאשם, בגין הנאשם
 נעצר והועמד לדין. רפי עמוס העיד כעד תביעה נגד הנאשם, ובמועד הנטען היה אמור להעיד נגד
 אחיו של הנאשם.
 לדברי הנאשם הוא נעצר בשנת 2008 ונמצא במשמורת חוקית מאז. לימים הורשע וכיום מרצה
 מאסר.
 את מרסל עמוס, הכיר הנאשם בהיותה קצינת שב"ס האחראית על העצורים המובאים
 לביהמ"ש, לדבריו הואיל ומשפטו נמשך כשנתיים, הובא לבימ"ש כ-3-4 פעמים בשבוע.
 ביום הארוץ הובא הנאשם ממעצר למשפטו והוכנס לתא הראשון. מרסל ניגשה למטבחון למלא
 מים בקומקום והנאשם קרא לה אליו. כשיגשה אליו, הוא אמר לה שהוא לא יוצא לחופשות כי
 טרפו לו אותן. לכן שאלה אותו באיזה קטגוריה נמצא, והתברר לה שזו קטגוריה הדורשת
 אישור המשטרה, ואז שאל: "מה יש לרפי, מה הוא עושה לי?"
 להתרשמותה, זה מה שעמד ברקע הפניה אליה, והאווירה נעשתה עכורה, לכן היא ניסתה
 להסביר לו, שלא בעלה מטרפד לו החופשות.
 אח"כ לפתע פתאום, ללא רקע מקדים, השיחה התחלפה למשהו אחר, ובאווירה נעימה
 לכאורה, ולא מאיימת, שאל אותה הנאשם: "איך זה לגור במבועים?" שם היא גרה
 היא שאלה מיד למה מתכוון, והוא השיב שהוא רוצה לגור שם, ושאל אם יקבלו אותו, וכל מיני
 שאלות כגון: איך הקטע של הילדים, ובתי הספר. הוא שאל אף שאלות מפורשות על הילדים

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 הגדולים שלה, שלומדים מחוץ ליישוב, ועל הקטנים שלומדים בתוך היישוב. מידע אישי שלא
2 חשפה בפניו, ואשר לא נמצא אדם שלטעמה חשף אותו בפניו, והרגישה שזה יותר מדי.
3 ואם בכך לא היה די הוא חתם דבריו באמירה: "ד"ש לרפי, יהיה בסדר" או "הכל בסדר".
4 תגובתה המיידית לסיוון הייתה ש"היא בשוק מהדברים שיש לו בראש, ולא יודעת איך זה הגיע
5 אליי". היא החליטה מיד לשתף את בעלה, ובהנחייתו גם דיווחה על תוכן השיחה, לקמניי"ת.
6 לדבריה, לא היתה מעוניינת להגיש תלונה במשטרה, אך לקחו את זה למקום של איום, למרות
7 שהיא לא רואה בזה איום. היא מסבירה שדיווחה על זה, כי זה חריג ויצא מפרופורציית שגרת
8 החיים שלה, ואף שהיתה בשוק, לא התכוונה להתלונן במשטרה אך כפו זאת עליה.
9 אישרה שחשה רע מספיק כדי לדווח אך לדעתה, העצימו את זה, וניפחו את זה מעל ומעבר שכן
10 לא חשה מאוימת.
11 למרות ניסיונה הבולט להקטין מחומרת הארוע היא אישרה כי ברגע שאמר לה את הדברים
12 היא "הרגישה בשוק, מזועזעת, הלם מוחלט, לא הבינה מאיפה הגיע אליו המידע שלא יתכן
13 שקיבל מסוהר, כי הם לא מדברים ליד אסירים. למה הוא צריך לדעת איפה היא גרה...".
14 לעדות רפי עמוס, משיחת הטלפון שלה הבין שהיא לחוצה. ואמר לה שלא תתייחס אל הנאשם,
15 אלא לרשום דיווח ולהעבירו לקצינת המודיעין. במקביל הוא עצמו דיווח לקצין המודיעין של
16 הימ"ר. לדבריו, קיימת חובת דיווח שכן זו שיחה שמנותקת מיחסי עבודה והיא על החיים
17 הפרטים שלו ושל אשתו, והנוהל ששיחה בין עצור לסוהר, באותו מקום משמורת, שלא קשורה
18 לענייני עבודה, תדווח כי יכול להיות שיש איומים במובלע, ומישהו במודיעין חייב לדעת זאת.
19 הוא קורא לזה איום מובלע, שכן הנאשם לא אמר באופן ישיר אעשה לך כך וכך, אלא רמז שיודע
20 איפה גר, ויודע איפה הילדים לומדים. מה הוא אמור להסיק מזה? אין לו מושג איך הנאשם
21 יכול לדעת איפה הילדים שלו לומדים והואיל ובאותו זמן היה אמור להעיד נגד אחיו של הנאשם,
22 חגי זגורי, חשב שהדברים באו בעקבות הענין הזה.
23 אשתו לא אמרה לו שחשה מאוימת אך הרגיש מהדיבור שלה. עמד על כך שזו הפעם ראשונה
24 שדיווחה לו שהנאשם מוסר לו ד"ש.
25 סיוון העידה כי ניגשה אל המתלוננת והנאשם רק לקראת סוף השיחה, והספיקה לשמוע שהוא
26 שאל את מרסל אם יגיע למושב מבועים האם יקבלו אותו שם, והיא שאלה למה, והוא ענה
27 שהוא רוצה ביתרונות של מגורים בשוב מבחינת חינוך וחוגים, ובסיום השיחה אמר לה "תמסרי
28 ד"ש לרפי, הכל יהיה בסדר".

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בבירה רובין לביא

- 1 היא תארה שמרסל היתה נסערת, נראתה קצת לחוצה, ואמרה שתתקשר לבעלה רפי ותספר לו
2 על השיחה, ואחר כך אמרה שהיא צריכה לדווח לקמ"ן היחידה, והלכה הביתה.
3 היא תיארה שטון הדיבור של הנאשם היה רגיל, ידידותי, לא מאיים, שיחת חולין בין שני
4 אנשים, ובשום שלב היא לא אמרה לה שהיא מרגישה מאוימת.
- 5 מעבר לכך, מיהו בברור כי הנאשם הוא שיאם השיחה מול מרסל, והחליט השיחה היתה
6 במידה עברה, והתייחסה לה כשיחה של בעלה, רפי, שגם, שישב כי שמוע חופשותיו,
7 ובניסיונה של מרסל להפסיק השוד את. רק לאחר מכן, לפתע פתאום, ללא סיבה ברורה לעין,
8 החליף הנאשם טון הדיבור, ובאופן "תכסיסי" שאל אותה לנצי המושב בו גרה, ובתי הספר בהם
9 לומדים ילדיו, וכשהוא בדרך מכלל משהו שכן כי מחפש חשק במחשבו, למטרה משמעותית
10 את השיחה סיים במשלוח ד"ש לרפי ובאמצעות "הכלי" המסווג.
- 11 גרסת הנאשם במשטרה הייתה כי לא אמר למרסל שרפי עמוס בעלה מונע ממנו חופשות, וכי
12 היא זו ששאלה אותו מה קורה עם החופשות שלו, וענה לה שמשטרת ישראל מתנגדת. לגרסתו
13 הייתה להם שיחה מעמיקה לגבי נושאים רבים הקשורים לשוב בו גרה ובניגוד לעדותה רק אז
14 עלה נושא החופשות שלו, וזאת ביחזמת מרסל. לדבריו, הוא רק שאל אותה שאלות כלליות כגון:
15 איך מתמודדים הילדים עם השקט של הישוב ואיזה פעילות יש שם, איזה סוגים של חברה,
16 של חוגים, ומה הרמות של בתי הספר, ולא מעבר לזה.
- 17 אמנם הוא אישר כי ביקש לצאת לחופשות מבית הסוהר, וכי הגיש עתירה בנושא זה, שהייתה
18 אמורה להתברר ב-21.12, אך טען שלא ייחס זאת למשטרה אלא למודיעין הארצי של שביס.
19 לדבריו, היה מדובר בשיחה חברית בלבד, ושאל את מרסל אם יקבלו אותו לגור במבנים, כי
20 מזה שנים מחפש מושב ונתקל בכמה ישובים שדורשים בן ממשיך.
21 הנאשם טען שידע שמרסל ועמוס מעוררים במבנים, כי הייתה ישיבה בין הלוחמים ושמו
22 שמדברים על הישוב, אפשרות שהוכחשה על ידי המולוצנת. לאחר מכן, כסענה מפתיעה
23 העלה לראשונה בעדותו בבית דין הטענה כי ידע פרטים אישיים על בני הזוג מכתבה כלשהיא
24 שהתפרסמה עליהם בעיתון, אך לא זכר בוודאות באיזה עיתון או מתי. טענה שאפילו לא הוצגה
25 בפני מרסל רופי בחקירתם הנגדית, ואשר לא הוכחה, למרות טענתו שהיא קלה להוכחה שכן
26 העיתון נמצא בארכיון.

בתי המשפט

ת"פ 12-06-54223

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

למרות גרסת הנאשם כלל לא ידע לומר לחוקר, בעת שגבה הודעתו, את השם מבועים ודק ציין
שזה משהו ליד רהט. מכאן שלא מדובר בשם השגור בפיו.
הנאשם עמד על כך שבסה"כ שאל שאלות תמימות ש"כל אבא גורמטיבי הרוצה לעשות שינוי
לילדים שלו חייב לשאול". אך הוא לא זכר אם שאל את מרסל, אם הילדים הגדולים שלה עדיין
לומדים בבית ספר "מרחבים". רק ששאל אותה אם יש בית ספר תיכון ואם הילדים בתיכון
הולכים ללמוד בחצרים, באשל הנשיא או במרחבים. לדבריו: הראה לה שבקיא בכל מה שקורה
בפריפריה, כי הוא ומשפחתו חושבים על ההעברה הזו כבר המון זמן. גם לא זכר אם שאל את
מרסל אם הילדים הקטנים שלה עדיין לומדים בבית ספר ביישוב מבועים. לגבי הד"ש ששלח
לרפי, טען כי מנימוס ומהערכה לרפי, שהביא לו את האישה והילדים, תמיד מסר לו ד"ש.
בניגוד לדבריו, בעדותו בחקירה הנגדית העיד כי שאל את המתלוננת איפה הילדים לומדים?
באשל הנשיא או במרחבים? והיא ענתה בחיוב, וכי זה כל תוכן השיחה לגבי המושב.
לאחר מכן, ובניגוד לעדותה של מרסל, העיד שהיא זו ששאלה אותו: "ניבי, מה קורה עם
החופשות שלך, שברת רבע?" מתוך נחמדות, תוך שגילתה עניין בחופשות שלו מרצונה, וכי רק
בתגובה לשאלה שלה השיב שיש התנגדות של משטרת ישראל (ולא המודיעין של שב"ס כפי
שהעיד בחקירה הראשית) ומטפל בזה בעתירה. הוא עמד על כך שלא הזכיר כלל את בעלה,
אלא אמר באופן כללי התנגדות של משטרת ישראל.
הוא אפילו הכחיש שהוא קרא לה והתחיל לדבר על החופשות שלו, או ששאל למה רפי עושה לו
את זה, מונע ממנו חופשות. טען שזה לא נכון, ושחף מדרישת שלום שמסר לו, לא אמר דבר
מעבר לזה. למרות זאת לא אומר שמרסל שיקרה, רק שהוא אומר האמת.
כמו כן מכחיש שבסוף השיחה אמר "יהיה בסדר", אלא רק שאמר "תמסרי ד"ש לרפי". כמו
כן, למרות הידע שגילה אודות המושב, וטענתו שאסף המידע מתוך רצון לעבוד לשם, הוא מודה
כי לא היה במבועים, ולא בירר מעולם על משק במבועים.
כשנשאל מדוע מרסל מוסרת גרסא שונה משלו השיב שאין לו מושג למה שמרסל תמציא
גירסה שמצביעה על כך שאיים עליה.
ההגנה שמה דגש רב על הוכחת העובדה שבטרם מעצרו חיפש הנאשם בית במושב, כדי ליתן
הסבר לדברים שאמר למרסל, כאילו בסה"כ ביקש בשיחת חולין נעימה לברר על מקום מגוריה
כאפשרות למגורי משפחתו.

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 54223-06-12

26 פברואר 2014

בפני: בב' השופטת בכירה רובין לביא

מקובל עלי שטרם מעצרו, חיפש הנאשם, בעצמו ובאמצעות אחרים, משק במושב שונים בדרום, אף שלא במבועים, אך לא מצאתי כי זה רלבנטי לעבירה המיוחסת לו, אלא רק שיש בכך ליתן הסבר לבקאות מסויימת שגילה בתחום.

משמעותו של איום מוסווה, שביטויים שאין בהם משמעות מאיימת בפני עצמם, מקבלים משמעות מאיימת בנסיבותיו המיוחדות של המאורע, ובהקשר הדברים הספציפי שבו נאמרו. לכן, לא בכדי ההקשר המוצג על ידי הנאשם - שונה לחלוטין מאופן הצגת הדברים על ידי עדי התביעה. ואפרט זאת:

בניגוד לגרסתו, מצאתי כי הנאשם הוא שקרא למרסל אליו והעלה בפניה התרעומת שלו כנגד בעלה, שסבר כי בהיותו החוקר בהקשר המאורע ממנו חופשותיו. יש לכך חשיבות ולא בכדי היום הוא מכחיש זאת.

מצאתי כי רק לאחר מכן שינה במכוון את טון הדיבור שלו והמשיך בנימה נעימה לכאורה ב"שיחת חולין" כביכול, בה גילה לפתע פתאום עניין במקום מגוריהם במבועים, אולם מדובר במושב שלא עניין אותו בעבר, ואשר את שמו אף לא היה מסוגל לזכור. עת נחקר, והנה ידע היטב להעלותו בשיחה עימה, תוך שמגלה כביכול עניין במושב, בו לא ביקר, ובו מעולם לא חיפש בית.

לא בכדי, לאחר שהביע תרעומת כלפי בעלה שסבר כי מונע ממנו חופשות, ובכך פוגע בילדיו, כפי שטרח להזכיר שוב ושוב - הראה למרסל, ובכך גם לבעלה, שידוע היכן היא מתגוררת והיכן לומדים ילדיה. כמו כן, למרות טרזניותו כלפיו, על כי מנע חופשותיו, טרח למסור ד"ש לרפי, לאותו חוקר שהעיד נגדו, ואמור היה להעיד נגד אחיו, והוסיף, בניגוד לגרסתו, גם המילים: "הכל יהיה בסדר". אין בפיו הסבר למילים אלה, ולא בכדי מכחיש שאמרן.

האם התמלאו במקרה שבפני יסודות עבירת האיום?

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 זכור, על פני [REDACTED] אין פונים למבחן השליטה ואין צורך להוכיח כי האיום אכן השיג
2 את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התבצעה, אלא די בפעולת האיום
3 עצמה, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקטין, כדי להוות עבירה של איומים. מדובר,
4 בעבירה התנהגותית ולא תוצאתית, אך עדיין נדרש יסוד של "מחשבה פלילית מיוחדת" (2)
5 זכור, טענת ההגנה הינה כי מדובר היה בדברי חולין, וכי לא הייתה לנאשם כל כוונה
6 לאיים. עלי לכן לבחון מהותו ותוכנו של הביטוי ולא את צורתו החיצונית בלבד.

7 בחינת תוכן האיום במקרה זה מעוררת שתי שאלות:
8 [REDACTED]
9 [REDACTED]

10 אין ספק כי במקרה זה לא מדובר באיום מפורש ובוטה אלא בביטויים תמימים כביכול,
11 ולכן עלי לבדוק אם יש בהם איום נרמז או איום מוסווה, והאם מדובר בביטויים בעלי
12 משמעות מאיימת, בנסיבותיו המיוחדות של המאיום. כמו כן עלי למצוא האזיון בין
13 השיקול של הגנה על חופש הביטוי מזה והגנה על שלווה נפש, בטחונו וחירות פעולתו של
14 הפרט מזה - בהתאם לנסיבות העניין. בחינה משולבת זו היא שתקבע את התוצאה,
15 כשהקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית זכור, על פי אמת מידה אובייקטיבית,
16 מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיום, ולא על פי אמת מידה
17 סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיום בלבד. לכן, כפי שכבר קבעתי, אין רלבנטיות
18 לשאלה אם מרסל או רפי חשו מאוימים מהדברים שנאמרו, אלא עלי לבחון "אם יש
19 בדברים כדי להטיל אימה בלבד של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגזר
20 הזופנה האיום", והאם בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי, הנסיבות שאפפו את מסירת
21 הביטוי, הנסיבות בהן הוא נקלט, והמסד שהיה גלום בביטוי.

22 ציינתי התרשמותי כי מרסל ובעלה, למרות תגובותיהם המידיות, צמצמו מחומרת הארוע
23 ומתחושת הבהלה שדברי הנאשם עוררה בהם, וטענו כי לא רצו להעיד נגדו ולא חשו
24 מאוימים ממנו, והאם לטעמי מסיבה ברורה: עבר זמן רב מעת האירוע, וברור לכן רצונם
25 שלא לעורר הארי מתרדמתו. הרי מדובר בביטחון ילדיהם, ולכן עליהם ללכת בזהירות
26 רבה בין הטיפות, וכך נהגו.
27
28

בתי המשפט

ת"פ 54223-06-12

בית משפט השלום קריית גת

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

1 קיימת מוסכמה חברתית, בבחינת קו אדום שאין לחצותו, שנועד ליתן הגנה לאנשי מרות
2 ובעלי תפקידים ציבוריים, השואבים סמכויותיהם מהחוק, על פיה אין מקום לפניה
3 אישית חסרת הקשר לאיש המרות, כגון נאשם לשופט שדן אותו, או עצור לשופט שעצר
4 אותו, נאשם לתובע שתבע אותו, או אסיר לסוחר השומר עליו, כשפניה זו כוללת בחובה
5 ללא הקשר נראה לעין, מידע אישי-פרטי, באשר לבני משפחתו, מקום מגוריו, ומקום
6 לימודי ילדיו של השומע. אמירה כזו, מגלמת בתוכה מסר מובנה, כי בידי אומרים מצוי
7 מידע על איש המרות כאדם פרטי, תוך הרמת המסך מעל התפקיד הציבורי אותו ממלא,
8 והצצה אל מעבר לו, אגב חשיפת מידע על חייו הפרטיים, כתובתו, בני משפחתו וילדיו,
9 תוך שמציג במכוון את בעל התפקיד באופן החשוף והפגיע ביותר.
10 **בימים בהם ח"כ מותקפים, שופט נרצח ליד ביתו, ורכבו של פרקליט עולה באש מול**
11 **עיניו, וזאת אך ורק בשל מילוי תפקידים הממלכתי, אמירה שכזו, לכשאין לה הצדקה**
12 **נראית לעין, לא רק שאיננה תמימה, אלא על פניה, אם לא נועדה להטיל מורא של ממש**
13 **בלב השומע, בהחלט באה להחלישו, להפכו פגיע, לקנטרו ולהסריד שלות נפשו.**
14 כזכור, על היסוד הנפשי של הכוונה להפחיד או להקניט, חלה הלכת הצפיות, ודי
15 בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הכיטוי המאיים
16 עלול להקניט את קולט האיום, כדי שיתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה, ולכן
17 אמירת הדברים על ידי הנאשם, בהקשר הספציפי בהם נאמרו, של מניעת חופשות, דברים
18 המיועדים בעיקר לאוונגו של רפי, מהווים איום על שניהם. באמירת הדברים למרסל,
19 התכוון הנאשם שתעשה הצפוי ממנה, שתתקשר מיד לרפי ותודיע לו תוכנם והקשרם, כפי
20 שעשתה בפועל.
21 כאמור, הנאשם פנה אל מרסל מתוך כעס על רפי, שכן מניעת החופשות פגעה לדבריו
22 בילדיו שכפי שהעיד, חשובים לו מאוד. הוא אף נאלץ עקב זאת להגיש עתירה לבית משפט
23 מנהלי. עדותו לכן כאילו לא כעס על רפי אלא חש רגש של ידידות וכבוד כלפיו, והתכוון
24 בתמימות רבה אך ורק לשלוח לו ד"ש, אינם מעוררים אמון בהקשר זה, וזאת בלשון
25 המעטת, וגם אינם תואמים עדותו של רפי בעניין זה, ובעיקר אינם תואמים המסך המסר
26 לרפי בקונטקסט בו נאמרו, ש"יחיה בסדר", והכחשת אמירתם.
27 כיום, רוב המידע האישי על עובדי הציבור נגיש לכל מי שמחזיק מחשב, ולכן אין חשיבות
28 לשאלה מה היה מקור המידע, אף שאני מאמינה למרסל שהכחישה בתוקף האפשרות
29

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 54223-06-12

26 פברואר 2014

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

- 1 ששוחחה ליד אסירים על מידע אישי, כטענת הנאשם, וכזכור, מרסל ורפי כלל לא נחקרו
 2 על הטענה הכבושה בדבר פרסום כביכול של המידע בעיתון.
 3 השאלה איננה מה מקור המידע, אלא מה הייתה כוונת הנאשם בהצגת המידע בפני
 4 מרסל, באותו הקשר ובאותן נסיבות. לכן לא מצאתי חשיבות לכך שבעבר התכוון הנאשם
 5 לרכוש משק, אלא לשאלה מדוע בחר עצור להציג בפני סוהרת שאלות לגבי המושב בו
 6 גרה, ובתי הספר בהם לומדים ילדיה, בנסיבות המיוחדות שתוארו.
 7 משמצאתי שתוכן השיחה לא היה תמים, כפי שהציג זאת הנאשם, אלא מאיים, וכי
 8 הנאשם התכוון, או שהיה עליו לצפות בדרגת וודאות קרובה, כי הדברים שנאמרו
 9 למרסל, במועד ובהקשר שנאמרו, יקנטרו ויטרידו נפשה-שלה ושל בעלה- שוכנעתי מעבר
 10 לכל ספק סביר כי התמלאו כל יסודות העבירה, וכי הנאשם עבר העבירה המיוחסת לו,
 11 ואני מרשיעה אותו בהתאם.
 12 **ניתנה והודעה היום כ"ו אדר תשע"ד, 26/02/2014 במעמד הנוכחים.**

רובין לביא, שופטת בכירה

הסניגור

- 13 אני מוחה על כך שגברתי אמרה לנאשם שהוא הוכנס, ניבי תקום הורשעת ואתה כנראה לא
 14 מופתע מכך. אני מוחה על כך שגברתי בהכרעת הדין מצאה בהכרעת הדין להכניס את
 15 העובדה שרכבו של אדם כזה או אחר הוצת.
 16
 17

החלטה

- 18
 19 בית המשפט נוהג להוריד לנאשמים מלכתחילה על הרשעה.
 20
 21
 22